

Sygn. akt V KK 164/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 4 listopada 2021 r.,  
w sprawie **D. W.**  
wobec której postępowanie o czyn z art. 190a § 1 k.k. zostało umorzone z uwagi na  
jej niepoczytalność,  
kasacji wniesionej przez jej obrońcę  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 4 listopada 2020r., sygn. akt IV Kz (...),  
utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 lipca  
2020r., sygn. akt VI K (...),

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu – adw. J. K. Kancelaria Adwokacka w P.- kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić D. W. z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

D. W. została oskarżona o to, że w okresie od 2 stycznia 2015 roku do końca sierpnia 2019 roku w S. uporczywie nękała K. L. poprzez wykonywanie szeregu połączeń telefonicznych z dużą częstotliwością, wysyłanie szeregu wiadomości

tekstowych sms, wszczyniała awantury, oskarżała o sprzedanie narządów zmarłej żony, o utrzymywanie kontaktów seksualnych z rodziną i prostytutkami, o podawanie narkotyków małoletniemu synowi M. oraz o jego molestowanie, wyzywała go słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, czy wzbudzała u niego usprawiedliwione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszała jego prywatność, tj. o czyn z art. 190 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w P. postanowieniem z dnia 27 lipca 2020r., sygn. akt VI K (...), uznając, iż podejrzana D. W. dopuściła się zarzucanego jej czynu z art. 190 a § 1 k.k., a z uwagi na chorobę psychiczną miała całkowicie zniesioną zdolność do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. znajdowała się w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył wobec niej postępowanie, a na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 i § 2 k.k., art. 93b § 1 k.k., art. 93c pkt 1 k.k., art. 93d § 1 k.k., art. 93f § 1 k.k., art. 99 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. orzekł wobec niej środki zabezpieczający w postaci terapii oraz zakazu zbliżania się do K. L. na odległość mniejszą niż 20 metrów i zakazu kontaktowania się z K. L. w jakikolwiek sposób.

Po rozpoznaniu zażaleń złożonych przez prokuratora, obrońcę i podejrzaną, Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 4 listopada 2020r., sygn. akt IV Kz (...), utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Kasację od tego postanowienia wywiódł obrońca D. W. zaskarżając je w całości na korzyść D. W., zarzucając rażącą obrazę przepisu art. 190 a § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że podejrzana wzbudziła u K. L. poczucie zagrożenia podczas gdy brak jakichkolwiek informacji ze strony pokrzywdzonego, aby zaistniało zagrożenie fizyczne ze strony D. W., która jest osobą starszą, liczącą prawie 70 lat.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a to rodzi tę konsekwencję, że zarzuty kasacyjne muszą być skierowane wyłącznie pod adresem orzeczenia sądu odwoławczego. Nadto, trzeba przypomnieć, że zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów. I tak, o ile, mając wprawdzie obowiązek rozpoznania apelacji w granicach podniesionych zarzutów (art. 433 § 1) k.p.k., sąd odwoławczy

jednak bada, czy wskazane w zarzucie apelacyjnym uchybienie rzeczywiście zaistniało nawet wtedy, gdy zostało ono przez skarżącego błędnie zakwalifikowane w ramach podstaw odwoławczych z art. 438 i 439 § 1 k.p.k., **to** już Sąd kasacyjny, jako rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia od prawomocnego wyroku, kontroluje trafność postawionych w niej zarzutów ściśle tj. – co do zasady - tak jak zostały one zakwalifikowane. **Wobec tego rozstrzygającą dla oceny zasadności kasacji, jest kwestia właściwego przygotowania zarzutów kasacyjnych.**

Uwzględniając więc te reguły orzekania kasacyjnego trzeba stwierdzić, że wniesiona w tej sprawie kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co musiało skutkować jej oddaleniem, na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Jest tak dlatego, że w kasacji nie zarzucono Sądowi odwoławczemu orzekającemu w przedmiotowej sprawie rażącej obrazę przepisów prawa procesowego określających reguły rzetelnej kontroli odwoławczej. Zarzut kasacyjny postawiony w tej sprawie jest zarzutem skierowanym do Sądu pierwszej instancji, bo jest zarzutem rażącej obrazę prawa materialnego. Podniesiono w nim „rażącą obrazę przepisu art. 190 a § 1 k.k.” poprzez przyjęcie, że podejrzana wzbudziła u K. L. poczucie zagrożenia. A przecież, z całą pewnością, **nie należało w tej kasacji postawić Sądowi Okręgowemu w P. zarzutu rażącej obrazę prawa materialnego** bowiem Sąd ten jako odwoławczy, **nie stosował samoistnie** prawa materialnego a jedynie kontrolował prawidłowość subsumpcji dokonanej w zaskarżonym apelacją postanowieniu. Skoro jednak zarzut taki (zamiast zarzutu nierzetelności kontroli odwoławczej) postawiono, to Sądowi kasacyjnemu nie pozostaje nic innego jak ocenić go jako oczywiście bezzasadny.

Nadto, analiza treści postawionego w kasacji zarzutu, wobec zawartego w nim sformułowania „... że podejrzana wzbudziła K. L. poczucie zagrożenia podczas gdy brak jakichkolwiek informacji ze strony pokrzywdzonego, aby zaistniało zagrożenie fizyczne ze strony D. W., która jest osobą starszą, liczącą prawie 70 lat.”, prowadzi do nieodpartego wniosku, że sporządzającemu nadzwyczajny środek zaskarżenia chodziło nie o „obrazę prawa materialnego”, lecz o błąd w ustaleniach faktycznych tj. uchybienie stawiane już wcześniej w apelacji. Art. 523 § 1 k.p.k. wyklucza możliwość formułowania w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec tego należało w kasacji postawić zarzut rażącej obrazę art. 457 § 3 k.p.k. (nierzetelnej kontroli odwoławczej) lub zarzut rażącej obrazę art. 7 k.p.k. (dowolnej oceny materiału dowodowego sprawy). Takich zarzutów jednak nie postawiono. W tej sytuacji Sąd Najwyższy nie miał procesowej możliwości oceny prawidłowości (zgodności z obowiązującymi regułami procesowymi) dokonanej przez Sąd Okręgowy w P. kontroli odwoławczej.

Mając zatem na uwadze powyższe, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, przy zwolnieniu D. W. (z uwagi na jej sytuację materialną) z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).